

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

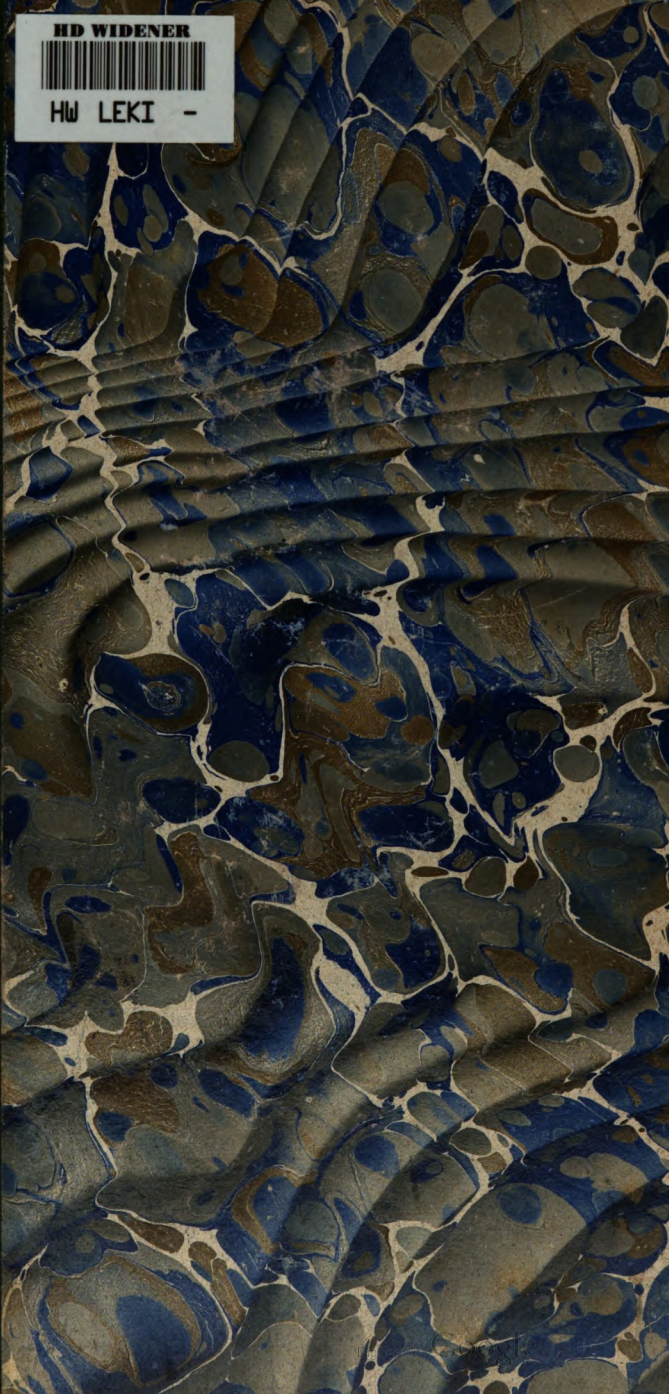
Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

Rom
6347
10.21

HD WIDENER

HW LEKI -

Rom
6347
10.21

HARVARD COLLEGE LIBRARY

Bought with the income of
THE KELLER FUND

Bequeathed in Memory of
JASPER NEWTON KELLER
BETTY SCOTT HENSHAW KELLER
MARIAN MANDELL KELLER
RALPH HENSHAW KELLER
CARL TILDEN KELLER

64. 40

ARTUR STAVRI

P O E S I I

1888 — 1894

BUCUREȘTI

EDITURA „TIPOGRAFIEI NOUĂ“, GR. PANAITESCU

19, PASAJUL BĂNCEI NAȚIONALE, 19

1894.

Rom 6347.10.21
✓

DE CE MI-S DRAGÎ

Cu toții mă 'ntrebați ș'acuma
De ce-mi sint dragi peste măsură
Aceleași locuri — și cînt numa
Priveliști mindre de natură...

— O rază veselă de soare,
Un freamăt dulce de'ndeparte,
Mă luminează și-mi răsare
Mai cu 'nțeles de cît o carte.

Că, vezi, și florile din gastră
Și cerul larg, senin și vag —
Și toate iaș din viața noastră
Ce-avem mai bun, ce ni-î mai drag.

Te uită 'n asfințit, ușoare
Trec leneș petele de nori
Și ard în focul roș de soare :
Ca ele sîntem călători.

Oceanul doarme-acum sub lună
Și-î tac pustiurile-albastre, —
In fund și luptă-î și furtună :
Așa sînt inimile noastre.

Un cer adinc, adincă mare,
Cu mișcător nisip de stele, —
Le vezi și-î lungă depărtare :
Is idealurile mele.

POESII

Să trece slaba lor lumină
Și mor în haos lună, stele; —
Singurătate și ruină :
Și noi ne trecem ca și ele . . .

DE DORUL ALTOR LUMI

....

La geamul care dă 'n grădină
Să veștejește 'ncet în glastră
Și moare arșă de lumină
O drăgălașă floare-albastră.

Adusă-i din păduri bătrine,
Din țări cu umbră și isvoare,
Cu primăvară ce rămîne
Mereu și veselă și 'n floare.

In foî păstrează din frumosul
Azur al cerului de sară
Şi ne-a adus cu ea mirosul
Străin de lungă primăvară.

Şi moare-aici uscată 'n gastră,
La focul arşitei de soare,
Instrăinata floare-albastră
Din ţări cu umbră şi isvoare :

I-i sete de pădure-adincă
Şi dor de-un vint uşor s'o culce,
De şoapta apelor sub stincă,
De primăvara veşnic dulce —

Şi moare 'n locul strîmt din gastră
Şi făr'o lacrimă de rouă
Cum mor atîţi pe lumea noastră
Cu dorul sfînt de-o lume nouă.

ÎN AMURG DE ÎEARNĂ

Ger aspru, iernă tristă, — și dă 'n apus de soare.....
Către-asfințit un nour pe cer albastru pare
Un ostrov de rubine, — și'n zările pustii
Troene, stincă de gheață, lumină trandafirii, —
Și'n tot singurătate...

Incepe să s'aștearnă
Pe lume-odihna tristă a sărilor de iernă.....
Pustiul crește par'că: nici umbră nu-î, nici vieță ;
Ci liniște, ger aspru, troene, stincă de gheață —
Și numa dinspre silhă un rătăcit de cale

Cu sarcina pe umăr încet coboară'n vale
Și 'ncovoiat sub greaua povară ce-l dihoacă
Pe cîmp se pare umbră albită 'n promoroacă...

.

Amurg și prinde-a ninge... Drumețul ribigit
Rămîne'n cîmp; — și cade troian nemiluit
Cernind potop de stele pe ochi făr' de lumină...
S'a 'ntunecat o lume...

Și-î liniște deplină
Și tot se'nșir pustii
In zări de plumb aceleași priveliști fumuriî...

Ț I G A N I Î .

Prin focul arșiței de soare,
Prin șesuri largi de n'aũ sfișit,
Să duc țiganiĩ liniștit,
Spre țări acufundate 'n zare
La răsărit.

Și-i cald de-i vintul ca de pară ;
Cenușă-i iarba sub picior ;
Ei n'aũ popas că-i arde-un dor
De cerul sfint de-odinioară,
De țara lor.

Prin nesfirșitul bărağan
Să duc doinind cu vîers de foc
Un traîu minat din loc în loc
Făr' de-adăpost, fără de-alean,
Făr' de noroc !

Și să tot duc...; doar unul numa
În drumul lor spre răsărit
Rămîne 'n urmă istovit :
El îi moșneag și e acuma
Către sfirșit.

Perdea de lacrimi îl apasă
Pe ochi orbiți de-atîta soare;
Prin ceață-î cată 'n depărtare
Și-î vede cum să duc și-l lasă
Uitat de moare.

«Vă duceți...; duce-v'ăți cu bine
«În țara mea, la cimpul sfînt
«Cu flori ce rid și c'un pămînt
«Ce-ar fi avut și pentru mine
«Loc de mormînt.

POESII

«Duceți-î dorul ce i-l port,
«Duceți-mi dragostea la frați...
«Pe-aici mai mult nu 'ntârziați —
«Și de-ți ajunge — pe cel mort
«Să nu-l uitați».

Cu ochi de flacăra ce moare
Să uită trist pân' la sfârșit
Cum merg țigani liniștit
Spre țări acufundate 'n zare
La răsărit.

DE DEMULT

Un sat departe — așa departe —
Și'n satu-acela-î vechea casă
De-abea zărită 'ntr'o frumoasă
Livadă cu alei deșarte.

Și plinge-o doină de cu sară,
De cine știe unde, vagă...
N'ajunge până'n sat întreagă
Și-î jalnică de te omoară...

Pe scări îmi par doi tineri stind ;
— Nu știu de î-am mai intilnit.
El pare-așa neliniștit,
Ea 'nspre apus, câtă plingînd...

Prin nouri groși de colb, în drum,
Cu ciniî un copil sê bate ;
— De mi-ar eși în cale poate
Că nu l'ași mai cunoaște-acum...

... Și mama-mî spune'n ris mereu.
C'a noastră-î casa 'ntre aleî,
Că tinerii de-atunci sint îeî,
Copilu-acel nebun is îeî.

N'o cred și totuși o ascult
Spunîndu-mî sara pe de rost.
Povești ce poate c'or fi fost
Prin alte locuri, de demult.

L A Ț A R Ă

Să razămă pe dealuri un cer de flacări, sara ; —
Și 'n sat la geamuri roșii amurgu-și bate para
De crezi că arde focul ; la pomi, prin crengi, te 'nșală
Și cuiburi de jaratec și fire de beteală...

Prelung și rar din luncă s'aud tălânci sunind —
Și-î un miros de iarbă cosită de curind.
Din deal căruți, prin nourii de colb aprinși de soare,
Țin drumul și se 'ndreaptă spre sat în goana mare.

Din țarină sătenii vin osteniți acasă ;
Ard focuri prin finețe că-s mulți rămași la coasă ;
Auzi ici-colo doine.... și dulce se 'nfioară
Nelămuritul freamăt al liniștei de sară.

Să zugrăvesc în negru pe cerul luminat
Și plopii nalți și turnul bisericeii din sat,
Vezi cumpăna fintinei și streșinele joase
Și berzele stind drepte într'un picior pe case.

Prin vișini stol de vrăbii își cîntă sara bună ;
Oprită-i roata morii și toaca nu mai sună —
Și de pe dealuri giște sburînd pripit se lasă
Gălăgios devale și cad greoiu pe-acasă.

În fie-care curte se 'nalță nori de fum
Și 'n jurul mesei roată sătenii șed acum
De-și spun nacazuri multe și rare bucurii —
Și cad apoi pe ginduri cu ochii la copii.

POESII

Dar umbra săreii crește, se 'ntunecă mai tare—
Și pomii și streșini, toate, par cufundate 'n mare
Că nopțile pe toate le 'neacă la un loc ;
Rămîne doar în zare o geană ca de foc...

Jaratecul la vetre s'a stins pe nesimțite
Și-auzi mișcare numai în staulul de vite.
Pe prispă dorm sătenii și rar pe la 'nserat
Clipesc la geamuri roșii opaițele în sat.

De-asupra tuturoră-î o liniște adincă
Și doar pe la porțițe în taină mai vezi încă
Flăcăi și cu fecioare tiptil-tiptil s'adună
De-și prind în vorbe dorul, își spun de cîte'n lună.

Târziu, cînd totul pare în dulce somn și'n pace,
Cîți ochi nu-s arși de lacrimi în casele sărace...
Cătunul trist se 'ntinde cernit de noapte-acum...
A mort și-a sărăcie un cine urlă 'n drum.

DOUĂ IDILE

Iși dorm livezile în floare
Somn dulce'n liniștea de sară ;
Doar fluturii albaștri zboară
Pe clopoței de lăcrămioare.

Albinele 'n prisacă toate
S'aū dus din roșii trandafiri —
Și vrăbiī stīnd pe crengī subțiri
Ca'n scrinciob par'că-s legānate.

Tu, în desişul tămiet
Cu florî de teî şi de răsură,
Mă chemî c'un deget pus la gură.
Să vin încet, cit mai încet.

M'apropiî — şi-mî arăţi aici
De mladă atirînd uşor
Un cuib, sfînt leagăn de amor,
Şi'n preajmă-î două păsărici.

S'ascund de lume 'n florî de teî
Că 'mpărechiate-s de curînd —
Ş'aū adormit alături stînd
Aripa lui de-asupra eî.

Şi multă vreme amîndoi
Ne-am alintat privînd acele
Nedespărţite păsărele
Cuprinşi ca dinsele şi noi.

POESIÎ

Şi drăgălaş cu ochi'n jos,
Atit de ruşinată-mă zici :
— Vezi tu, ar fi așa frumos
Şi cuibul nostru tot aici...

ÎN ȚINTIRIM

Rind pe rind și'n cet în tristul țintirim bătrîn și sfînt.
Lăcrămează liliacul clătînat de-al noaptei vînt ;
Peste pietre de morminte așternute-s flori uscate
Coperînd atîtea viețe drăgălașe și uitate ;
Ici și colo liniștite roș ard candelile sfînte
Rumenînd în taina noaptei cripta tristelor morminte ;
Iară luna printre nouri plutitoare și senină
Impinzește peste toate argîntia ei lumină —
Și'n bogata-î frumuseță înșîrînd vederei noastre
Un popor întreg ce zace adormit sub flori albastre.

Voiu muri și eu... În tristul țintirim bătrîn și sfînt
Lăcrăma-va liliacul legănat de-al nopței vînt ;
Peste lespedeă greoaie ce de-asupra-mî o să șadă
De pe creangă floarea moartă răvășită o să cadă —
Și la căpătăiul groapei arde-or candelile sfînte
Rumenind până departe cripta tristelor morminte ;
Iară luna o s'arăte din senin vederei voastre
Un popor întreg de gînduri adormit sub florî albastre.

ÎNSPRE LUMINĂ

♦♦♦♦

În fundul peșterii adânci
E-un întuneric nesfirșit ;
De mult, acolo, printre stînci
Un rug de iederă-î sădit.

Dar în pîetriș, ne'ncins de soare,
Lăsat pustiului hain,
I-s albe frunzele și moare
Rîvnind lumină, cer senin.

De-abea prin stincile'n ruină
Pătrunde 'n boltă și te 'nșală
Gălbuie geană de lumină:
Un fir subțire de beteală.

Sé'ntinde rugul să-l ajungă
Ș'o clipă frunzile să-și scalde
In dulcea, fericita dungă
De raze vesele și calde.

Pe muchea pietrelor s'agață,
Cotește stavilă — și 'nainte,
Minat de dragostea de viață,
De dorul soarelui ierbinte.

Târziū, dar tot 'i-ajung vlăstare
Sus, unde-ī peștera 'n ruină —
Și'nviiorindu-se răsare
La cer albastru, la lumină....

.

O TOAMNĂ

E toamnă: s'a 'negrît livada
Cu ramuri ude, pustită —
Și-î ceață albă ca zăpada —
Și ploaia cernă ca prin sită.

De vînt, de ploî, de vremuri grele
Îs triste lumile de-afară,
Pustiul cuîb de rîndunele
Ți-aduce dor de primăvară.

Mă uit pe gânduri la grădină
Prin fumul leneș de țigară,
Și simt în inimă lumină,
Căldura soarelui de vară.

În toamna tristă și pustie,
Cum oare azi de mi s' pare
Lumina ei trandafirie
Și calde razele de soare?

— Nu-i toamna celor triști, nu-i arsă
De nici-un plîns de-al meu, și poate
Că primăvara mea revarsă
Lumină dulce peste toate...

Că lumea făr' de noi e moartă,
Cu noi și veselă-i și tristă, —
Și fie-care 'n suflet poartă
Întreaga lume ce există.

A Î VRUT-O...

Și dacă-ți staă departe? — Tu singură mă-ai spus
Să plec pe totdeauna : ai vrut-o, — și m'am dus..
La ce m'ași măi întoarce?

Atunci, ți-aduci aminte,
Mă-ai desgropat nebune iubiri de măi nainte —
Și mă-ai găsit o vină : că'n vremuri de demult
O alta mă-a fost dragă, — că azi greșesc de-ascult
Îndemnurile nouă, — că din iubirea toată
Doar cea de'ntăiu rămîne iubire-adevărată...

Și iarăși tu mă-ai zis :
Că dragostele noastre păreri aă fost și vis ;

Uitindu-te un altul, te-ai îndrăgit de mine
 Ca să-l întorci din cale ; și l'ai văzut că vine —
 Și mie mi-ai zis : du-te... — Acum și el s'a dus
 Întunecat de umbra iubirei din apus...
 Și iar mă chemi la tine... — Ci lasă-mă uitărei :
 Ce-î pasă oare stinței de valurile mării,
 Și frunzelor de toamnă că-î vint de primăvară, —
 Și ție că mi-e viața pustie și amară ?

Și, vezi, mi-aduc aminte

De-atunci, că la plecare prinos de lacrimi sfinte
 Îți înroșise-obrajii... M'am fost oprit în prag ;
 Tu'n lacrimi mi-ai spus. du-te .. Și de nu ți-am fost drag
 De ce m'ai plins? — Cuvintul îl caut în deșert :
 Doar lacrimile-acelea mă 'nduplecă să ert.

SINGURÎ

Pe-acasă toți s'au risipit...
Noi; tăinuți în liniștit
 Umbriș de crînguri,
Pe lună iată-ne 'n sfișit
 De-acuma singuri.

Odihna ce de mult o cat
Pe codrii negri s'a lăsat;
 Doar crengi uscate
Să frîng și tac sporînd treptat.
 Singurătate.

Prin stincî curg ape de izvor, —
Și 'n spumă ele-și cînt'un dor
Nemingiet ;
Noî fermecați de glasul lor
Vorbim încet...

Eū caut sfîntul răsărit
Al unui basm făr' de sfîrșit
De-acu 'nainte
Și aflu că ne-am fi iubit
De cînd țîn minte.

Tu-mî spuî drăguțele povești
De sburători, de 'mpărătești
Innamorări —
Și eū le-ascult că le 'nflorești
Cu sărutări...

* * *

De-asupra-ne cad umbre sure —
Și-î dulce liniște 'n pădure
Ca 'n țîntirim...
Tacî... ; ca să nu gîndești aiure
Să nu vorbim.

Și nici nu-î limbă să ne 'nșire
 Atîta dor, așa iubire,
 Atît noroc...
 Tacî... ; lasă inima 'n neștire
 Să ardă 'n foc ;

Că e păcat și e minciună
 Să 'nchizi o patimă nebună
 În palid cînt :
 Nu 'ncepe-o aprigă furtună
 Într'un cuvînt ;

Ci stînd alături liniștiți
 Obraz lingă obraz lipiți
 Și gînd în gînd,
 Ne spunem multe fericiți
 Mereu tăcind...

* * *

Pe braț mi-ai adormit frumos —
 Și ramurile-ți cern pe jos
 Potop de flori —
 Și-ți cîntă 'ntr'una dureros
 Privighitori.

Răsună 'n codri doina lor
Și tot mai tare-și pling un dor
Nemîngiiet...
Cîntați încet că doarme ușor,
Cîntați încet !

LINIȘTE

Liniște, singurătate; peste codri luna moartă
Prin pustietăți albastre fața-i palidă își poartă
Răsfirind pe văi, pe dealuri, pe cimpii stinsa-î lumină.
Nici-un freamăt... frunza 'n luncă tremurind nu mai
[suspină;
Apa nu-și mai bate valul de bătrine stinci pustii;
Codru-i mut, lacul adoarme, pace-adincă pe cimpii...

Luna scapătă sub dealuri, munții tac, înmărmurită
Este firea; cit de neagră-i noaptea 'n umbră adormită!

Noaptea fără lună par'că-i noaptea tristă din sicriu...
Liniște, singurătate, întuneric și pustiū...

Spre mormînt îmi număr pașii, gîndul moare, nesfirșită
Mi-î durerea; ce grozavă-î vieața 'n chinurî adîncită !
Și cînd morî cit e de dulce noaptea tristă din sicriū :
Liniște, singurătate, întunerec și pustiū !...

DE CE SÎNT TRIST

Is trist și mă tot pling de lume ;
Din suflet jalea n'o mai sting —
Și totuși vęd că n'am anume
De ce să pling...

Acele lumī din asfințit
Mī-au fost și dulci și liniștite,
Și-mī pare rău : le-ași fi dorit.
Alt-fel trăite.

Țin minte: multe-am îndrăgit;
Le ved: sfios m'așteaptă 'n prag —
Și-mi pare rău că n'am găsit
Ce mi-a fost drag.

Vezi, — de ce-s trist nu știu anume;
Simt doar că jalea mi-i ursită —
Și-î fără leac: aștept o lume
Alt-fel trăită.

Nu pot netihna să-mi alin
Că nu mă plîng de cîte știu:
Plîng alte lumi — și nu mai vin...
Și-î prea târziu.

DUPĂ FURTUNĂ

♦♦♦♦

A fost furtună erî pe mare
Că astă-zî încă vin la malurî
Călătorind din depărtare
Ca munți de valurî.

La țerm neveste de pescarî
O mîna streșină și-o țin ;
Să uită trist cu ochii marî :
Eî nu mai vin ;

Ci tot aceleași valuri saltă
Pân' unde-ajunge'n albe zări
Și cer și apă la-o-l'altă
Ca două mări.

Rămin așa... ; nu-și spun nimică —
Și 'n toate-acelaș suflet bate,
Acelaș dor, aceiași frică —
Ș'un plins la toate.

Te uită, luntri 'ncep să vie
Și-s ochii toți spre-acelaș țel
Și 'n inimă sfintă bucurie
Că vine el...

Și zboară luntrile grăbit,
Le-aduc la țerm val după val —
Și 'ntăia goală s'a izbit
De stinci, la mal.

POESII

Cu ea nădejdea lor s'ă darmă
Ș'acelaș gînd toți ochii spun ;
Sub stîncă valurile-și farmă
Un plîns nebun ;

Pe mal e-un țipăt lung de jale :
De-ar fi murit și ele 'ncalte...
Dă Doamne, să nu vie goale
Și cele-l'alte !

CLOPOTE

Un palid răsărit de lună
În zarea codrului uscat...
Depart, ca prin vis, în sat
Incetul clopotele sună.

Și luna 'n crengile pădurei.
Uimită par'că s'a oprit
Să cugete mai lămurit
Gîndirea largă a naturii.

Să las'o liniște de-acele
Ce-adorm ca 'n basme la 'nserat ;
Doar numa clopotele 'n sat
Să 'ngină 'ncetul între ele.

Acum din crengi urcată-i luna ;
Târziu — și satu-o fi tăcînd
Și tot plîng clopotele 'n gînd
Încet, tot mai încet — și 'ntr'una.

În sări de-aceste dulci și sfinte
Aidoma-i prigoana lor
Cu 'ndrăgostirile ce mor
Cînd tot ți-aduci de ele-aminte.....

De mult o fi apus nebuna
Și dulcea dragoste'n pustiū ;
Dar plînge'n inimă păn' târziū
Încet, tot mai încet — și 'ntr'una.

FILE DE DRAGOSTE

Pe căi, în fund de codru, sub creanga 'n drum plecată,
Noi haidem singurateci mi-nași de-același gând
Să ascultăm sub stîncă izvorul îngîinînd
Din ce în ce mai dulce povestea-i fermecată.
Și dînd uîtarei lumea de rele 'mpovorată
Noi haidem singurateci mi-nași de-același gând
Pe căi, în fund de codru, sub creanga 'n drum plecată.

Vom sta pierduți alături pe malul apeî sure
Și ne 'nțeleși de nime iubindu-ne în veci,

Noi vom pricepe vîntul ce 'n florî de liliעי
Șoptește trist de 'ngină jălirea de pădure.
Al lumei glas căta-va norocul să ni-l fure,
Dar ne 'nțeleși de nime, iubindu-ne în veci,
Vom sta pierduți alături pe malul apei sure.

Purtind iubirea noastră încet din undă 'n undă
Vrăjitul lac în taină va spune-un vîers duios
Și glasul din hirtape cunînd tot mai frumos
Adîncul gînd al nostru cerca-va să-l pătrundă
Și 'n vale unde fluturi prin florî merg să s'ascundă,
Vrăjitul lac în taină va spune-un vîers duios
Purtind iubirea noastră încet din undă 'n undă.

DIN NOŪ COPII

Azi că-i atita timp trecut,
Iubito, știi
Cind amindoi ne-am cunoscut
Copii?

Cind te 'nvirteaî, drăguță foc,
Intr'un picior
Pufnind de ris că nu-s la joc
Ușor?

Și cînd plecam veneai nebună
Cu mine 'n drum,
Bătînd în palme: « — Noapte bună
«De-acum — ».

De-atunci m'am dus ca rătăcit
În lumii străine —
Și cred că nici nu te-ai gîndit
La mine.

Eram copii ș'o clipă doar
Ne-am fost ca frați;
M'am dus și rămăsesem iar
Uitați.

Dar auzind că vre-un străin
Te-a îndrăgit
Mă pomeneam ca din senin
Mihnit.

POESII

In urmă să te aflu-am vrut,
Intr'un noroc ;
Mirată nu m'ai cunoscut
De loc.

Și totuși cine-ar fi gândit
Abea 'ntilniți
C'o să ne-ajungem la sfârșit
Iubiți ?

Azi amîndoi n'avem de cit
Un singur dor,
Aceleași gânduri ș'un atit
Amor!

Și astă-zî ca și-atunci mă las
La nebunii
Că 'n fericire am rămas
Copii.

.

Din brață-mi fugi: «— Sărutu-acel
«Maî dulce-al mieu
«Să-l furî de-acuma căci alt-fel
«Nu vreî — ».

Și ride 'n glăs fugînd nebuna,
Da-î prinsă 'n drum —
Și-mî fuge iar: «— Maî fură-mî una
«De-acum — ».

PE-ACELAȘ DRUM

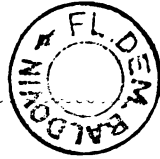

Către-asfințit, de-o vreme, pe-aceleași căi mă 'ndrum :
Rămîne 'n urmă satul albit în nori de fum,
Rămin cernite 'n umbră și 'n somnul dulcele linișți
Imașurî ruginite și pete largi de miriști.
Trec lunca de răchită, las drumul — și m'abat
Pe sub umbrar de ramurî în codru 'ntunecat.
Cu cît mă urc lumina prin crengi măi viū încape :
Pe virfu 'nalt cît soare-î... Simt cerul că-î aproape ; —
Un pas — și-s în poiană ; pădurea sē pravale
Măi neagră, tot măi neagră, cărbune-î păn' devale —

Și cit ți-i luminișul finețe, flori uscate...
 Mesteacăni albi, cu ramuri subțiri în jos lăsate
 Pân' la pământ atirna mlădiți în plete sure —
 Și 'n stejarișul negru se par aduși de-aiure....

Te miri cum pot de-o vreme mereu aceleași locuri
 Să le petrec cu ochii, — să văd aceleași jocuri
 De umbră și lumină, — aceiași luncă 'n floare
 Ce par'că stă să ardă în asfințit de soare,
 Și tot acelaș codru aprins pe coama zărei, —
 Mereu tot șesul neted în fumul depărtării?

Vezi, nu știu cum is alți, — dar un apus de soare,
 Un colț uitat de-o parte în umbră și răcoare,
 Acelaș cer aproape, — aceleași șesuri line,
 Tot alte înțelesuri îmbracă pentru mine.
 Că după cum mi-i lumea, — cind tristă, cind senină —,
 Priveliștea se vede în umbră ori lumină.
 Nu-i caut adevărul, — de-i vis, ori intrupare —,
 Ci o răsfring în suflet și-i ast-fel cum îmi pare.
 — Să nu te miri de-acea că-mi plac aceleași locuri
 Să le petrec cu ochii: În toate-acele jocuri
 De umbră și lumină, în codri, lumii albastre.

Ard gânduri, arde-o parte din sufletele noastre.
 — Ca să trăești în toate : fă-ți inima bogată
 Spre tot ce te 'nconjoară cu dragoste să bată :
 Mai limpede-ți seninul în inima senină, —
 Lumii nouă, idealuri, îți es mai în lumină ;
 De vrei să-ți saturezi văzul ca vultur să te'nalți —
 Și sufletul ți-l umple de viața celor-l'alți.

CARAVANA

Deșertul țărilor pustii
Să 'ntinde neted ca o mare
Sub razele trandafirii
Aie-asfințitului de soare.....

Și vin din răsărit la pas
Drumeții, lung și trist șirag,
Și abătuți își fac popas
Să'ngroape-un mort, pe cel mai drag..

Tovarăș scump... ; nici criptă nu-î
Nici groapă nu-î făcut' anume :
Aștern nisip de-asupra lui,
Aștern pustiu pe-o 'ntreagă lume :

Și ei, tovarăș de nevoi,
Târziū pe-aici aū, mai rămas :
Că vor la 'ntoarcerea 'napoi
Să-și afe locul de popas.

Și-î hotărit că nu mai vin —
Și văd că semnele-s la fel —
Dar li-î să știe că mai țin
O amintire de la el.....

De-abea pornesc într'un târziū ;
Tot mai departe-ajung în zare —
Și-î pierzi în fum trandafiriū,
În asfințitul roș de soare.

TRANDAFIRI

O vezi cum trece 'n orî-ce sară
Pe stradă, printre vechi clădiri,
Și duce trist la subsuoară
Un coșuleț cu trandafiri.

La toți aceleași vorbe 'ngină;
Cu ochii mari, speriați, în jos,
Îi roagă trist ținînd în mină
Un trandafir, cel mai frumos.

Și-î urmărește și se roagă
Să-și iee flori de la copilă,
Și ei să duc că nu li-î dragă,
Și alții rid că nu li-î milă.

Acum e 'n ziuă ; ingrijită
De-o vezi plingînd să nu te miri :
Acasă nu-î macar de-o pită
Și'n coșuleț tot trandafirî.

A P U S

Coboară soarele pe clina nemărginitei bolți senine
Roșind bătriniți munți ce 'n zare se pierd treptat în valuri

[line;

Înalții brazi în zare-albastră stați neclintiți de veșnicii,
În fața lor spre cer se 'nalță mărețe lespezi plumburii.

Pe după stincele de-aramă doinesc sălbatece izvoare
Și coborînd din piatră 'n piatră își pierd durerea 'n

[depărtare;

Răzlețe flori îngălbenite rar se ivesc pe muchi de stînci....
Lumină sus la virf de munte, noapte 'n prăpăstiile-adînci...

Coboară oamenii pe clina vieții arse de dureri
Privind cu lacrimi cum în cale-și nu află jaliș mîngîierî;
Cumplite chinuri vin de-apururi ca nouri groși purtați de
[vint ;

Departe 'n zare licărește un ideal măreț și sfînt
Și printre inimî ca de stîncă ei plîng al vieții lor amar,
Sdrobiți căzînd din piatră 'n piatră, își pierd durerea în
[zadar ;

Răzleața floare-a bucuriei arar suride tuturor...
Lumină 'n gînd, în inimî jale, adîncă noapte 'n urma lor...

ÎN FERICIRE . . .

Amîndoi stăteam la geamuri;
E livada toată 'n floare —
Și noi ne uităm la soare
Cum apune printre ramuri —
Și în liniștea de sară
Ni-i și'n suflet ca și-afară
Primăvară.

Par'că ard prin frunze stele,
Roși is nourii acum —
Și alunecă pe drum

Ca o dungă rindunele ;
Nouă ni-i privirea vagă —
Și 'ncet gura ni se leagă
Tot mai dragă.

«Dintre cite știi, se poate
«Să-mi arăți și mie-odată,
«Care-i cea mai dulce fată
«Și mai dragă dintre toate?
«Și dac'ai aflat anume
«Cine ți-i mai scump pe lume, —
«Zi-i pe nume».

Strins o țin la pŕept ; ea dulce
Mă alintă'n vŕers molatec ;
Lasă ochii de jăratec
În privirea-mŕi să se culce ;
Ne-a cuprins simțire vagă
Și 'ncet gura ni se leagă
Tot mai dragă.

Am rămas pierduți la geamuri :
E târziŕ acum, răcoare ;
Nu ne-am uŕtat la soare :

POESII

Asfințise printre ramuri —
Și în liniștea de sară
Ni-i și'n suflet ca și-afară
Primăvară.

DE M'ĂI UITA

Copil frumos, de m'ai uita vre-odată
În suferință aș răminea cuminte.
De mine'n veci să nu-ți aduci aminte
Atita doar ți-aș cere, adorată.

Ca un străin pe-alătura ți-aș trece...
O, de-aș putea privi la tine rece!
Și de-ai muri atunci mi-ar fi tot una...
Că te urăsc ar ști-o lumea 'ntreagă,
Aș căuta să uit că mi-ai fost dragă —
Și te-aș iubi nebun în totdeauna!

ÎN FAȚA MORȚEI

....

I

A rămas albă ca varul, s'a topit pe nesimțite
Și de dinsa numa umbra-î. Că privirile-ațintite
În neștirea depărtării îndelung o vezi pierdută.
— Floare dulce, veștejită, de'nghețate brumă bătută. —
Răsărit-aŭ pete roșii pe obraji ca de ceară.
De la Domnul sănătate a 'nceput plingind să ceară
Că farmat de tusă-î pieptul ; nu se poate s'o mai ducă ;
S'a trecut ca luminarea ; zi de vară nu apucă.
Mărgărint stă lingă dinsa ș'o dezmițădă cu durere ;

Ea cu ochii stinși încearcă să-î trimeat'o mîngiere
 Și cu grai dulce ca mierea îi șoptește cite-odată :
 «Nu-î așa c'om fi pe lume fericiți o vieață toată ;
 «Sint mai bine ; o să-mî treacă ; ce stai trist ?—mie-o să-mî
 [treacă».

Îl alintă, — ar mai spune dară tusa o îneacă ;
 Simte gustul de rugină și un miros de aramă,
 Tremurînd duce la gură de'nroșește o maramă ;
 Doar cu ochii calzi încearcă să-î trimeat'o mîngiere...
 Mărgărint pierdut rămîne ș'o dezmiardă cu durere.

II

A căzut la pat de-o vreme. Lampa răsfirînd lumină
 Prin verziul glob așterne împrejur văpaie lină.
 Liliana pare moartă în alcov printre dantele ;
 Peste față 'ncremenite-s florî de umbră din perdele.
 Cercuiți de neodihnă 'n roate negre-viorî
 Ochii umezi, mari și galeși aû privirile mai vii.
 Pe covor lingă crivatu-î Mărgărint îi ține mina ;
 Netezindu-i-o a lene își privește trist stăpîna.
 Inima i-î chinuită de-o durere fără seamăn :
 «Ce frumoasă-î, nici c'un înger n'aș putea ca s'o asamăn,
 « — Își zicea în gînd —, și dacă boala crudă mi-o omoară

P O E S I Î

«Ce m'ași face eă pe lume? — nu sē poate ca sã moarã
«Prea-i frumoasã, prea mi-i dragã, prea pustiũ ași
[rãminea»!

Sã nu-i tulbure odihna lacrimile-și stãpinea;
Ea sã-l mîngie îngînã cu grai slab cite odatã:
«Nu-i așa c'om fi, iubite, fericiți o viețã toatã?
«Sînt mai bine; o sã-mi tã eacã; ce stai trist?—mie-o sã-mi
[treacã...».

.

III

Pe mormintul incã proaspăt inflorite-s lãcrãmioare;
Împrejur singurãtate și tãcere și uitare.

ÎN NORI DE FUM

♦♦♦♦

Ajunsă-î vara la sfârșit
Și dă'n apus de soare-acum ;
Să'neacă satul liniștit
 În nori de fum.

Și de departe, de la schit,
Bătăi de toacă, picături
De note grele, ațurit
 Mor în păduri....

Din lumile ce le-am trăit
Tresar domoale tînguiri
Și-mi luminează 'n asfințit
Dulci amintiri...

Lăsați să uît... A fost odată —
Și-î toamn'acum, târziu i-acum:
Și ideal și lumea toată
Îs nori de fum.

OCHIÎ TĂÎ

E dureros de mă 'nfior
Că-mă eşî prea dragă
Şi totuşi ved c'am să te-ador
Vecia 'ntreagă!

De ochîl tăi legatu-mi-î
Norocul mieu —
Şi nu-î pricep — şi-mî par pustîi —
Şi-mî ard mereu.

Că de ți-i lași cum-va să cate
Lung la pădure,
Mă doare 'n inimă că poate
Gîndești aiure.

Nelămuriți îmi par ades
Și-s foc de dragi :
Prăpăstii fără de'nțeleș,
Pustiuri vagi.

Și une ori ți-i faci șireți,
I-alinți ușor,
Asupra-mi scapără săgeți
De mă 'nfior ;

Dar cînd în lacrimi calde zac
Îs ca de foc :
Mă doare 'n suflet că te fac
Făr' de noroc.

POESII

De-aceia ochii tăi mă dor
Durere vagă —
Și totuși simt c'am să-î ador
Vecia 'ntreagă!

ÎN LARGUL MĂREI

Imensa mare-albastră sub cerul clar așterne
Pustiuri neclintite, singurătăți eterne —
Și apa străvezie la orizont a 'ncins
Mihnitul soare roșu ca pe-un cărbune-aprins.

Spre larg pornește-o luntre... De focu 'namorărei
Doi tineri vor să-și lese la voia întâmplărei
Norocul de-a fi singuri... Lopețele 'ncet sună
Pe marea luminată de-argintul stîns de lună.

Îs două mări albastre : și jos și sus abis...
Ei trec printre pustiuri cu ochii în plin vis —
Și fug tot înainte, tot mai departe 'n zare,
Pân' i-a'ngrădit eterna și liniștita mare.

S'aũ dus... ; sã duc intr'una și-s singurã amindoã...
Ce nu mai vin din mare nebuniã înapoi ?
— Furtuna urcã valuri acum din ceața zãrei
În vaetul sinistru ș'asurzitor al mãrei.

IUBIRI DE FOC

... Și de-ai văzut'o 'ntăia oară
Și-ți pare dragă de pe cînd
Copil stai nopți întregi visînd,
Nu plînge: rana ți-î ușoară.

Și cînd și ochii ei te dor
Și glasul ei frumos te doare,
Tot nu e cel mai sfînt amor:
N'ai mai uitat pe alta oare ?

Și de-o visezi mireasă mine
Și-ți moare azi când ți-î mai dragă,
Din toată dragostea rămîne
De-abea o amintire vagă ;

Dar cînd odat'o ai în brață
Și-ți ride 'n lacrimi de noroc,
Atunci iubirea-î ca de foc
Și-ți arde'n inimă pe vieață.

PRIVELIȘȚI

♦♦♦♦

I

Pace 'n deal, pace pe vale. Codrul vechiū in depărtări
Frunză moartă 'n liniștire cerne veșnic pe cărări.
Crengi de-arin și de mesteacăn, clătinate 'ncet, cu jale
Îngrădesc singurătatea de pe lacul mut din vale.
Printre nori tiviți cu aur soarele măreț se pleacă ;
Pe albastrul luciu-al apeī, aprinzind cărări, se 'neacă
Liniștit, in fund, departe, in oglinda cea de lacuri.
Luna 'n corn de-argint se 'nalță peste munți ce dorm de
[veacuri,

Peste apele-adormite, peste patimi pulberate,
Peste gindurile lumei în durere înopate —
Și tăcerea crește, par'că din cer liniște se lasă....
Pace'n deal, pace pe vale, pace-adincă 'n umbra deasă....

II

La soare-apune norii plutesc stinci de jăratec —
Și licăriș de apă ce doarme 'n văi molatec —
Și codrii, — umbră dulce, — și aer cald de vară,
În aur par scăldate către-amurgit de sară;
Și-î liniște, răcoare....; arar pe iaz la maluri
Ca baterea de aripă e-un lincăit de valuri
Și te 'nfoar' apusul, atit frumos te doare;
Cît poți bate cu ochii tot liniște, răcoare...

III

În scinteii de-argint în ramuri s'a ivit luna senină,
Săgetind prin frunzi văpaea-î joacă roate de lumină
Și alunecă a lene pe suiș de cer albastru...
Pe păduri și 'n fața undeî raza-î limpede 'n buiastru
Să mărește domnitoare...

De prin lumile-adormite peste codrii de arin
Un clipit de stea vristează dungă palidă 'n senin,
Ca un fulger cade 'n zare de se 'neacă 'n fundul mării
Și pe urma ei se lasă noaptea veșnic'a uitărei...

Raza lunii furișată

În prăpastia măreață liniștit sie-și arată
Ling'o stincă 'n lac de singe Dorin mort: fața 'npietrită,
Ochii stinși, fruntea în țândări pe o lespede 'nroșită
... Dureros isvorul plinge
Și 'ntr'un negru nour luna lunecînd pierdut se stinge

ȘI NOI CA DÎNSUL

Din brazil deși creșcuți pe stînci
Ca umbre negre, un isvor
Străbate greu pădurî adînci
Întunecat de umbra lor.

De mult spre lacuri verzi își cată
Un drum pe unde să coboare
Ca să-și pătrundă apa toată
De cer, de aer și de soare.

Dar cite valuri de isvor
Să risipesc... ; și el pe drum
Lovit de stincă la un pripor
S'a 'mprăștiat ca nor de fum...

Și picăturile s'adună
În vădurele, jos, sub stincă —
Și uite-l iar pornit să-și spună
Povestea lui mai dulce încă.

Să duc, de-avalma 'n văi, cu dinsul
Răsfrinte 'n fața apei sure
Priveliști, stincă și brazi și plinsul
Nelămurit de la pădure.

Așa 'ncărcat din munți aleargă
Mai viu, mai repede, mai mare —
Și tot ajunge 'n valea largă
La cer nemărgenit, la soare.

SÎNGURĂTATE

Cînd stele-și bat văpaia
Prin geamuri, mă 'ngrădește sicriul mieu : odaia ;
În lumea-mi de 'ntuneric un cînt de mort colindă ;
Doar liniștit un greer ce țirie sub grindă
Singurătăței farmec i-aruncă și mă lasă
Uitat pe gînd, cu fruntea căzută trist pe masă—
Și 'nmormîntat în noapte-mi atitea lumii cutreer
Și-atîta jale-mi cerne uscatul tors de greer,
Că arșiță s'aprinde 'n sahara ce m'apasă
Și plîng, uitat cu fruntea căzută trist pe masă...

Ce șters îmi vîd trecutul în cadrul fumuriî
Paijenit de vreme : o lacrimă 'n sicriî —
Și mă jălesc pe mine cum ți-ai jăli un frate
La margine de raclă...

De s'ar putea răsbate
În nopți de anî cu mintea, ce trist și'n tihnă plinsul
Mi-ar învia mormintul cu lumile dintr'insul
Și cît aș fi de lacom să caut și să-mî ieî
Din putregaiî de vremuri și tințirimul mieî.

DIN PUSTIU

În țara largului pustiū
Nu-s ca pe-aiurea riuri late,
Păduri și lanuri verzi și sate
Mijind prin ceață ;
Ci pururi cîmpul cenușiū
Să 'ntinde trist și monoton
Sub cer de plumb — și nici un zvon
Și nici o vieță...

Acolo soarele răsare
 Din ierburî de mai multe veri —
 Și arșiță-i pe cîmp, — te mieri
 Că nu-î în pară ;
 Să clatină 'n adinca zare
 Întreg văzduhul ca de foc —
 Și vine 'nghet de iarnă 'n loc
 Cum dă'n-de-sară...

Dar a venit dinspre apus
 Un împărat cu oastea lui,
 Făcînd din țara nimăruî
 Împărăție —
 Și toată grija lui și-a pus
 În cîmpul sterp să vire plug,
 Să-i fie țara în bielșug
 Și'n bucurie.

Și foc a dat la bălării
 Și anî întregî ard ierburî coapte —
 Și multă vreme n'a fost noapte
 ... Nicî frig de sară ;

Îs roșii largile cimpii :
O mare 'n flacări arde jos —
Și 'n aer urlă fioros
Mugit de fiară...

Palate mindre-a înălțat
Pe unde a fost de-mult pustiū—
Și 'n loc de cimpul cenușiu
Pădurī, răcoare ;
Acuma 'n șes e sat de sat,
Îs lanurī verzi și florī albastre
Și prin livezile măiastre
S'aud isvoare.

Și împăratu-a dat o carte
Să-și fie toți ca frați de singe,
Să n'aibă nimeni de ce plinge
În casa lor—
Și înțelepți de pe departe
I-a pus să-ī cate de grădină,
Să deie obștiei lumină
Și 'n toate spor...

Mult n'a trecut de-atunci și încă
 Păr in bielșug și'n bine toate —
 Și-î totuși plins amar prin sate
 Și sărăcie,
 Că s'a făcut greșal'adincă :
 Orî cit muncești rămiî sărac ;
 Eî fac bogați și tot eî zac
 În grea robie.

Pe lanurî coapte 'n zi de vară
 Muncesc sub arșița de soare ;
 Li-î fruntea 'n lacrimi de sudoare
 Ș'atiția mor !
 Și in grinare string comoară :
 Din cîmp acolo-s adunate
 Și tinereți și sănătate
 Și viața lor —

Și sara cînd ajung in sat
 Li-î masa goală, eî îș goî,
 Copii flăminzi — și tot nevoi
 Și 'ntr'una chin.

P O E S I Î

Comorî norodu-a secerat
Și tot el n'are nici de-o pine —
Și noaptea doarme ca un cîne
Sub cer senin !

Blesteme-atuncî s'aũ ridicat
Și doine pling de-alungul țarei —
Și geme ca furtuna mării
Minia lor...

Noroade curg înspre palat —
Și-i trist, flămînd și chinuit
Și-i mare-acel nenorocit
Sărac popor !

În valurî vin și vin mereũ
Și altă lume și-aũ clădit —
Și împăratul a fugit
Într'un târziũ...

Povestea spune că pe-un leũ
Încălecat sã duce-dus
Pãn' s'a pierdut către apus
În larg pustiũ.

N U - Î L E A C

Nu știu de ce în astă sară
Mai trist îs ca de obicei...
O fi vre-un chin de-odinioară
Redeșteptat din florî de teî.

Era sfîrșit de primăvară
Și teî ninși erau de florî
Cînd mi-ai șoptit: «Din astă sară
Să nu mă viî, să nu m'adorî.»

Am căutat o vară 'ntreagă
Să fiu cuminte, să te-ascult :
Cu cât luptam să nu-mi fii dragă,
Cu-atita te-adoram mai mult...

Acum a mea ești pe vecie
Și suferințele-aū apus —
Și totuși nu știu ce să fie
De nu mai uit ce mi-aī fost spus.

Să vede c'o durere mare
Trăește încă peste-un veac :
Ești fericit, o crezi că moare —
Și'n suflet nu mai are leac.

SONET

Prin zidul gros în peștera adincă
Răsbăt mereu broboane mari de rouă —
Și picături întunecate plouă
Greoi și trist pe tot aceeași stîncă.

De mii de ani răsar isvoare nouă
Și cătinel din lespede minîncă —
Și piatra tot întreagă-ți pare încă :
Un strop mai mult — ș'a despîcat-o 'n două.

Aşa otrava suferinţei varsă
Mereu cite o lacrimă fierbinte
Pe inima de-atitea doruri arsă ;

De-apururi cad şi par'că n'o mai doare
Şi'ntreagă tot rămîne ca'nainte —
Dar una'ncet de-ar mai atinge-o — moare.

CINE-A MURIT?

Nimic așa de'ntristător
Ca țintirimul de la schit
Uitat în stinsul asfințit,
Sub raze palide ce mor...

Și noi adesa rătăcim
În sfînta lui melancolie...
Nu-î nimeni...; cine să mai vie
În aer trist, la țintirim?

Alitea vieți dorm la un loc —
Și nimeni... ; vîntul une ori
În asfințit le-aruncă florî
Și frunze roșii ca de foc...

Dar astă sar'am întilnit
Printre morminte o copilă;
Plingea în glas., i-am plîns de milă...
Nebună... Cine î-a murit ?

Tu ca de ceară ai rămas,
Cu ochii plînși m'ai pironit:
Ți-a dat în gînd cine-a murit
Și m'ai cuprins —, să nu te las...

C Ă L I N A

Fulguresc prin aer rece flori de-omăt scinteietoare ;
Alb e dealul și pe vale zac troiene de ninsoare.
Moartă-î firea... ; ca un giulgiu pus pe cei ce nu măi sint .
Cer de plumb îmbrobodește fața tristului pământ ;
Doar o rază furișată de prin bolțile pustii
Pe întinsul alb așterne stinse dungă trandafirii.
Peste vieța înlemnită tot măi jalnic vintul bate...
Tristă-î iarna, tristă-î lumea, triste-s gindurile toate...

Cîte lacrimi și durere în bordeiu 'ntroienit...
 Pe o lață Voinea doarme somn de piatră nesfirșit;
 Traiul lui încremenit e pentru veci în alba raclă;
 Pe piept minele staū cruce și la cap îi arde-o faclă
 Și e alb ca alba ceară... Împrejuru-î sărăcie:
 Nu-î nici țol pe lață, vatra ce-î jaratec nu mai știe.
 Șuierind cu neastîmpăr vîntul spulberă cenușa,
 A pustiū scîrție grinda și de ger trosnește ușa.
 Lîngă raclă stă Călina... : dureros minele-și frînge
 Lacrimile-î frig obrazii și tot plînge... și iar plînge...
 Într'un colț staū copilașii și se uită cu mirare:
 — «De ce tata de trei zile doarme 'ntr'una? Mama oare
 «Pentru ce mereū oftează și plîngînd ne tot sărută?»
 Staū nedumeriți: de-apururii gura lor rămîne mută;
 Cu ochi mari privesc norodul și ascultă tristul cînt
 Plutitor prin nori de smirnă... ; tac cu toți... ; un cuvînt
 Nicî că murmură 'n mulțime; numai doar din cînd în cînd
 Printre ruga liniștită se aude-un glas plîngînd...

Es doî tineri din mulțime și sicriul îl ridică.
 Împrejuru-î vorbe bune toți încep duios să zică;
 Către țintirim devale liniștit norodul trece
 Și Călina 'n urma raclei cu trist bocet îl petrece:

— «Cum îți lași tu copilași
 «Și pe mine cui mă lași
 «Rătăcită printre spini,
 «Singurică 'ntre străini,
 «Ca să dormi într'un sicriu,
 «Să trăiești într'un pustiu,
 «În mormint să hodinești
 «Și 'n mormint să putrezești !
 «Și că nu mai simți mereu
 «Sărutatul dulce-al mieu,
 «Nici mereu să nu mai știi
 «Sărutatul de copii !
 «Să n'auzi veciea 'ntreagă
 «Nici un glas să-ți zică dragă,
 «Să n'auzi veciea toată
 «Nici un glas să-ți zică tată !

.

SIE-ȘI

Ți-aduci aminte...—i mult de-atunci...;
Erai copil; — ce trist erai! —
Pe sub umbrar adinc de lunci
Bătut de gind înmărmureai.

Și cite'n vis le-ai fost gindit
Credeaî că-i lege să se 'ntimple;
Doreaî ceva nelămurit
Pustiul inimei să-ți împle.

Și pe deșertul vieții lan
Visata lume-o căutați —
Și zi cu zi și an cu an
Mai în pustiū te 'nmormintați.

Ș'atitea lacrimi-aū picat
Durerea inimei arzind,
Că stinca s'ar ū măcinat
În locul inimei stătind !

R U I N Î

Ruină..., is jalnice ruini
Pe virful stincilor — și-î lună ;
Cu doine stinse din arini
Încet și vag un bucium sună...

Ie-o lună palidă și moartă
În ram de nori — și nori s'adună ;
Un cine-î la cetate 'n poartă
Și urlă'n glas cu ochi'n lună.

Cum tace-auzî un fluerat
Aşa de 'ncet, aşa departe...
Să pierde... Cine-o fi ţipat
Ca 'ntr'o primejdie de moarte?

Nimic... Într'acolo grăbit
Ca vulturî nourii s'adună —
Şi urlă cînele-amorţit,
A mort, cu ochii ţintă'n lună...

Pe zidul vechiū şi ruinat
Să 'nvirt fantastice lumini—
Şi par'că... Cine m'a chemat
Pe nume'ncet, printre ruini?...

ÎN BRAȚELE TALE

Te 'mbracă lumina din roș asfințit
Și părul îți cade pe umere goale,
Pe gît și pe brațe— și eă amețit
Mi-ascund ochii umezi în pletele tale.

Te leg în c'o doină; tu galeș mă sorbi
Cu dulcea privire topit'a noroc—
Și mintea ne-adoarme și ochii ni-s orbî
Cînd gurile-și fură săruturi de foc.

Îmi pari tot mai înger și tot mai frumoasă ;
Aprinsă la față nebună te-alinți...
Așa, lasă-ți ochii și gura ți-o lasă
În prada atitor săruturi fierbinți !

Te lași ca de ceară să fii dezmierdată ;
La sinu-ți mă'nlănțuî cu brațele goale...
A, ține-m'aproape că dulce mă'nbată
Mirosul sălbatec al pletelor tale !

I D E A L

— DIN POVESTE —

Prin codrul pe gânduri rămas,
Prin umbră, pe drum neumblat,
Să duce un tânăr la pas,

Din zori a pornit din palat
Și-î trist, ne'nțeleș visător,
Feciorul frumos de 'mpărat.

— 117 —

Zărise-o copilă 'ntr'un nor :
Iluzii...; de-atuncea cu sete
De-un înger din basme i-î dor ;

De-atunci chipul gingașei fete
Îl tulbură ziua — și'n vis
Îi mîngie negrele plete.

Din clipa aceia și-a zis
S'o caute'n lume că-l doare
În inimă focul închis.

O cată'n zadar și la mare
Și'n munți și'n păduri și'n cîmpii :
Ea nu-î nicăiera sub soare...

Odată în codrii pustiî
Dormea ; printre crengi în aleie
Răzbise luceferii vii —

Și'n ochi adormiți o scinteie
Jucându-și lumina, învie
Și visul și steaua'n femeie :

Părea că pe-o raz'argintie
Copila din basme, frumos
Cu ochi și vorba-l îmbie.

A lene coboară în jos, —
E'n haină țesută'n lumină, —
Și-î cîntă cu glasul duios ;

Îi cîntă poveste senină
Din lumile-albastre — și-l roagă
De-apururi alături s'o țină.

Și lui fioros i-î de dragă —
Și-l arde un gînd : să și-o fure
Să-l mîngie-o viață întreagă.

Cum el o ruga să s'ndure
De dragostea lui, ea s'ncină
Alături de dinsu'n pădure.

Ca fluturul prins în lumină
Să uită — ș'o roagă să-i steie
Mai mult, mai cu drag, — nu străină.

Dar cînd a'ndrăsnit să și-o ieie
În brațe, — ea sboară'n apus
Spre nori fluturînd pe-o scînteie.

Cu dinsa și visul s'a dus —
Și toate rămîn ca'nainte :
El singur — și steaua lui sus.

De-atuncea părea mai cuminte
Dar trist, că-l muncește un dor,
Un dor de iubirile sfinte ;

De-atunci dă ocol tuturor
Și 'n codri își află popas,
Răsleț, ne'nțeleș visător...

Vedeți-l pe gânduri rămas,
Prin umbră pe drum neumblat,
Mihnit cum se duce la pas.

Din zori a pornit din palat
Și cîntă fantastic un cînt —
Și dus se tot duce'noptat...

Dar uite-l ajuns la mormînt,
La bolta de lume ferită
Sub crengi aplecate'n pămînt.

Aici, printre flori, fericită
Și'n somnul de veci, e stăpîna
Pădurei de-argint adormită.

La piept ține-o cruce cu mina
Și doarme — și picură sfânt
Florî albe de'nvăluie zina;

Iar crengi aplecate'n pământ
Fac boltă cu stilpii de-aramă,
Fac arcuri, ghirlânzi, la mormint.

Isvoarele gingaș o chieamă
Pe nume — ș'o pling — s'o descintă
Cu lacrimi duioase de mamă.

Ea stă cu privirile țintă
Și oarbe, — cu fața senină,
Cu fruntea de ceară, — o sfintă.

În liniște par'că s'închină —
Și doarme o noapte adincă...
Somn lung și pustiū și ruină...

POESII

Și el neclintit ca o stincă
O soarbe cu ochii de foc —
Și-î pare vedenie încă.

Rămîn amîndoi la un loc :
El palid — și ea ca de var,
Ea înger — el fără noroc.

Le cîntă pădurile rar
Un bocet de mare'n furtună,
Un vaer prelung și amar.

Ca orgă pădurea răsună
Mai trist, mai adînc și mai tare —
Și aue toată nebună.

Din larma de glasuri răsare,
S'nalță — și picură sfînt
Ca lacrimi un plîns de 'ngropare :

«Pe veci adormito'n mormint
«Te duci unde-î pururi lumină
«Și unde-î ca bolta senină
«Arcada locașului sfint...

«Ce dulce-î odihna'n mormint!...

«Acolo is mările-albastre
«Etern stăpinite de astre...

«Pe veci adormito'n mormint
«Te duci unde-î pururi tăcere...
«Nu-s lacrimi, nici urî, nici durere
«Că nu-î nicăirea pământ...

«Ce dulce-î odihna'n mormint!...

«Acolo-s albastre cimpîi
«Cu noriî ghirlânzi de copii...»

Pădurile toate-s un cînt ;
 Mihnitul fecior de'mpărat
 Ascultă cu ochi'n pămînt.

Ș'atita de mult s'a uitat
 Că tulburî i-s ochii — și-î pare
 Că moarta-î odorul visat.

Să fie chiar draga lui oare
 Că alta nu poate să fie
 Întocmai născută sub soare?

De ani i să roagă să-î vie,
 Cu lacrimi de foc i să roagă —
 Ș'o cheamă din lumea-î pustie,

Că lui fioros i-î de dragă
 Și crude dureri il răpun ; —
 Dar ea nici n'a vrut să'nțeleagă.

Acum cînd pădurile-î spun
Un imn de 'ngropare — a venit...
Și el îi aproape nebun :

«Să poate un chin mai cumplit ?
«Cu ce m'am făcut vinovat
«Să fiu unei moarte robit ?

«Din cîte copile-am aflat
«Nici una n'a fost după mine :
«De-aceia uitărei le-am dat...

«Din cite-s pe lume, la cine
«Să duce tot sufletul mieu,
«Tot dorul, — de nu către tine ?

«De vreme 'ndelung' aștept eu
«Cu dragoste oarbă, c'un foc
«Ce arde și crește mereu —

«Și tu îți făcuseși un joc
«Din dragostea mea — și mi-ai dat
«Otravă în loc de noroc.

«Iubirea mi-a fost un păcat
«Și tu mi-ai fost demon — și încă
«De dragă ce-mi ești te-am iertat.

«De-atîta iubire ș'o stîncă
«Învie ; — dar tu abătută
«Veghezi într'o noapte adîncă.

«Eû plîng o nădejde pierdută,
«Întăiul meu vis, cel mai sfînt, —
«Pe tine te plîng — și stai mută.

«Te iaû ș'o să-ți fac în pămînt
«Aproape de mine, aproape
«De inima mea, un mormînt —

«Și florî or cerca să te 'ngroape
«Și florî or să-ți cadă pe față,
«Potop pe-adormite pleoape.

«Ci ieū voiū veni 'n dimineață
«Să 'nlătur troianul de florî,
«Să-ți daū din iubirea mea vieață —

«Că focul atitor plînsorî
«Și ruga-mî atit de fierbinte
«Va da viețeî tale florî.

«Cu drag o să'nviî — și cuminte
«Căzindu-mî in brațe, — ne-om spune
«Povești de iubirile sfinte...»

De focul cîntăreî nebune
Copila 'ntre florî se ridică,
Frumoașă și dulce minune :

«Am fost blestemată de mică
«Să'ngheț pân' ce-un fiu de 'mpărat,
«Cintări de iubire-o să-mi zică..

«Din dragoste oarbă mi-ai dat
«Tot sufletu'n lacrimi de foc, —
«De-aceea din morți m'am sculat....»

...Și nunta le-a fost cu noroc.

COPILA CODRILOR DE TEI

— DIN POVESTE —

I

Horbotată-i vaea 'n dulcii ochi albastri de cicoare
Și ca lacrimi de rubine ghințiana, strop din soare,
Presurată-i pretutindeni. Creanga 'n margini de pădure
Joacă umbra-i peste apa ingradită 'n lespezi sure;
Linistit, în prelungirea depărtării nesfârșite,
Soarele s'a dus cu fruntea arsă 'n raze ostenite
Zugrăvind pe pinza 'ntinsă roș jărătec, ce se pierde
În portocaliul dulce, prefăcut mai sus în verde,

Stins apoî în limpezimea străveziului albastru.
 Umbra nopții se întinde, se mărește în buiastru,
 Odihnind pe vechii codri și pe văile uitate ;
 Numai doar pe luciul apei ard cărări învăpăiate.
 Luna bate în adincul de prăpăstii nesfirșite...
 Dulce-î noaptea, mut e codrul, triste's lumile-adormite...

Pe deal stă copila 'n ploaea de lumină de sus picate
 Și cătînd spre cer cu triștii ochi închiși pe jumătate
 Dă sbor gîndului vorbareț. De cu ziuă 'n nerăbdare
 Pîn' acum își trece vremea în zadarnică așteptare —
 Și călătorind privirea-î pe-o scîntee 'nsăgetată
 De tremurătorii luceferi, vede sus o lume toată
 Rătăcită 'n largi pustiuri ca și ea 'n pustiū pierdută ;
 Singură sub cer albastru a rămas necunoscută.
 Ne'ncetat își bate gîndul, nu pricepe ce să fie :
 «Cum se poate pîn'acuma dragul mieū să nu mai vie?...
 «Să mă uite într'atita că de dragostea-mi să fugă ?
 «Să nu vree sărutarea-mi și să nu asculte-o rugă
 «Ce în lacrimi i-am urzit-o? — Lingă mine de-ți e silă
 «Să mai vii, măcar o clipă de copilul teū aibî milă!...
 «Eū nu voiū eși 'nainte-ți, voiū căta doar de 'ndeparte
 «Să te mai zăresc, iubitē... Știu, o lume ne desparte

«Tu, fiu de 'mpărat, ai turme de balauri și de smei,
 «Eü, de jos, copila mării și al codrului de tei,
 «N'am nimic decit suspinul dus de vînt din undă 'n undă
 «Și cernutul alb de creangă ce se 'ncearcă să-mi ascundă
 «Cărărușa din pădure... ești puternic, tu... ești mare...
 «Eü nimica, o sărmană, pe pămînt uitată floare...
 «Și eü dacă 'n neștiința-mi, întristatu-te-am vre-odată,
 «Dacă ți-am greșit că 'n lume te-am iubit o viață toată
 «Uită-mă; dar copilașul cu nimic nu-î vinovat...
 «Poți să mă urăști pe mine... de demult eü te-am iertat..
 «...Peste groapă-mi cind lăsa-va ramul bruma lui de floare,
 «Cind m'or plinge pe sub stincă tinguioasele isvoare,
 «Poți să-mi blăstămî ș'amintirea și mormintu-mi nejalit...
 «Astăzi nu-ți uita copilul... Mi-î ierta că te-am iubit...»
 A căzut pe gînduri iară, a rămas ca mai nainte :
 Amintiri din alte vremuri dureros îi cad în minte
 Și târziu, târziu, cu jale înecîndu-se 'n suspine
 Ne-auzit de 'ncet înșină : «nu mai vine, nu mai vine...»
 Cit de dulce 'n iarba deasă până 'n ziuă să alint
 Greeri — țiriit metalic, licurici — lacrimi de-argint —
 Și ce liniștit în vale creanga 'n margini de pădure
 Joacă umbra-î peste apa îngrădită 'n lespezi sure...
 Nicî o larmă... luna doarme peste ape poleite...
 Dulce-î noaptea, mut e codrul, triste-s lumile-adormite...

II

Dulce-î picuratul floarei pe cărări în codrul dulce;
 Într'amurg copila-î gata pe Florin, ca să și-l culce
 În coliba împletită 'n tors subțire de mătăasă...
 Din apus, palide raze străbătind prin frunza deasă
 Cad pe zidul ca o mreață ce treptat își schimbă fața:
 De o dată se preface străveziul alb ca ghița
 Cînd în pinză de rubine scînteind în foc de soare,
 Cînd în verdele cel dulce ca smarandul de pe mare,
 Mai apoi și în albastrul zugrăvit pe bolta lumii...
 Neschimbați rămin pe margini stilpii albi ca albul spumei;
 Din albastru canariul luminează 'n codrii deși
 Și târziu sclipește-argintul de pe-o floare de cireș.
 Acolo copilu 'n leagăn învălit în flori de ței
 Înțelege glasul mamei ce de para dragoste
 Legănîndu-l îl dezmiardă cu doinirile cîntării
 Învățate de la valul călător pe fața mării:

Nani, nani, fulg din soare,
 Înginat de-a undei larmă;
 Aromit de dulce floare
 A venit să mi te-adoarmă;
 Nani, nani, fulg din soare.

P O E S I I

Îngerăş din lumi senine,
Peste ochi mîngiitori
Vine somnul, leneş vine;
Lin adormi, copil din flori,
Îngerăş din lumi senine.

Florinaş, blindă minune,
Florinel păun de munte,
Dormi, isvorul o să-ţi sune,
Flori te-or desmierda pe frunte,
Florinaş blindă minune.

Nani, nani, fulg din soare,
Înginaţ de-a undei larmă;
Aromit de dulce floare
A venit să mi te-adoarmă;
Nani, nani, fulg din soare.

III

Nu mai ştii ce boală are, de alaltăeri tinjeşte;
 Stinşi i-s ochii, gura-î mută... Amărîta îl priveşte
 Şi-î dezmicardă fruntea dulce în păr luciu 'mpodobită...
 Faţa lui atît de blindă-î şi-î atît de ofelită!...
 ...Să-l descinte-acum porneşte... De departe, de la stîină,
 Printre ramuri spre colibă vine-o zare de lumină;
 Ea în braţe cu copilul a eşit din tind' afară
 Şi ţintind privirea-î stînsă înspre dunga cea de pară
 Zice : «boala, neodihna şi nesomnul lui Florin
 «Ducă-să departe 'n tirla tăinuită 'n crengi de-arin
 «Şi de-acolo fugă somnul de la ied şi de la miel,
 «Vie ca să-mi odihnească liniştit pe Florinel.»
 Şi apoi îl duce 'n taină la isvorul singuratec,
 Presură în susul apei o căţue de jăratec
 Şi îl pune 'n faţa undeî ; stinşi cărbunii vin la vale
 Peste dinsul trec şi leneş merg pe-o legănată cale.
 Mama-şi ia la sîn odorul ; spre coliba fărmată
 Pe alt drum îşi mină pasul ; suferinţa-î inoptată
 Ş'o urzeşte 'n calde lacrimi... picurînd din ochii mari
 Pe Florin, se tot preschimbă în lucioşi mărgăritari
 Ce alunecă pe părul fluturat în taina sării
 De duiosul vînt molatec îndulcit de valul mării.

Ajungînd lingă colibă își așează pe Florin
 În pînjenîșul moale împletit în tors de ia —
 Și-i aruncă împrejuru-î alb covor de lăcrămioare ;
 Peste recele-î minute lin îi suflă caldă boare.
 Dar treptat, pe nesimțite, a 'mpietririi aspră iarnă
 Pe copil răceala morței trist începe s'o aștearnă
 Că abea înspre măicuța-î lingă dînsu 'ngenuncheată
 Pironi privirea-î stînsă... Mai scînci pierdut... De-odată
 Peste ochii lui odihna cea de veci întinde-o ceață
 Ș'apoi cade 'n nesimțire înlemnitul trup de ghiață...
 Codrul zguduit de milă sună trist cu glas pierdut ;
 Mama plînge 'nebunită sărutînd un chip de lut...

IV

Codrii știutori de basme și 'ncărcați cu flori de tei
 Pare că-s aprinși în ploae aurie de scîntei—
 Și bătuți de vîntul molcom, pe cărările uitate
 Cern podoabă scîlipitoare, albe flori înrouate ;
 Apa coborînd din munte cade 'n piatră arămie
 Și fărmată se tot duce unde dorul o îmbie,
 Ajungînd prin vădurele se 'nvîrtește aiurită
 Și cotînd își pierde valul după stîncă pleșuvită.

Din stușiș lebede albe luciul lacului îl taie;
 Prin pierdute roți de valuri argintate de vâpae
 Înspre mal înoată leneș... Spre colibă trist apucă
 Pe Florin voiesc să-l iee, la cernit mormint să-l ducă,
 Și-l ridică de pe leagăn ; către lacul de devale
 Merg încet, se duc urmate de a mamei neagră jale—
 Și de-ătit amar de lacrimi, de durerea ei adîncă
 Plînge prundul din isvoare, plînge cremenea din stîncă..
 Codrii tremură de glasul dureroasei doini din stîncă ;
 Lebedele 'n liniștire legănatul pas își mină,
 Pe acelaș drum molatec trec oglinda mișcătoare
 De mi-l duc la codrul mindru horbotat în albă floare.
 Acolo lingă tulpina unui tei bătut de vînt
 Între două negre vițe îl așează ca 'n mormint ;
 Toate glasurile văii din adîncul lor trezite
 Sună cîntecul din urmă și 'ncet ramuri răvășite
 Își cern bruma peste dinsul coperindu-l pe vecie...

A rămas sdrobita mamă nebunită și pustiie ;
 Cînd se vede ea pe lume sfișiată de durere,
 Cu pustiul drept tovarăș, fără nici o mîngiere —
 Și cînd știe că la sinu-i nu să poate să-l mai culce,
 Nici să-i mai dezmierde-azuul gînguritul lui cel dulce,

POESII

Că 'ntre dinsa și odoru-î așternută-î veșnicia,
Plins sălbatec farmă pieptu-î ș'o doboară nebunia...

V

În pojarul aiurelii toată grija ei și-o pune
De prin codrii mari de zile flori de-argint ca să-și adune
— De pe ramurii le ia toate par'c'ai vrea ca să le mintui. —
Și urzindu-le în lacrimi către sară pe mormintu-î
Presurindu-le-l dezmeardă cu doinirile cîntării
Învățate de la valul călător pe fața mării :

Nani, nani, fulg din soare,
Înginat de-a undeî larmă ;
Aromit de dulce floare
A venit să mi te-adoarmă.
Nani, nani fulg din soare.

.....

.....

.....

.....

.....

.....

TABLA DE MATERII

TABLA DE MATERII

1. — DE CE MI-S DRAGI	7
2. — DE DORUL ALTOR LUMI	11
3. — IN AMURG DE IEARNĂ	13
4. — TIGANIÎ	15
5. — DE DEMULT	19
6. — LA ȚARĂ	21
7. — DOUĂ IDILE	25
8. — ÎN ȚINTIRIM	29
9. — ÎNSPRE LUMINĂ	31
10. — O TOAMNĂ	33

11. — AI VRUT-O	35
12. — SINGURÎ	37
13. — LINIȘTE	41
14. — DE CE SÎNT TRIST	43
15. — DUPĂ FURTUNĂ	45
16. — CLOPOTE	49
17. — FILE DE DRAGOSTE	51
18. — DIN NOÛ COPIÎ	53
19. — PE-ACELAȘ DRUM	57
20. — CARAVANĂ	61
21. — TRANDAFIRÎ	63
22. — APUS	65
23. — ÎN FERICIRE	67
24. — DE M'AI UITA	71
25. — ÎN FAȚA MORȚII	73
26. — ÎN NORÎ DE FUM	77
27. — OCHII TĂI	79
28. — ÎN LARGUL MĂRII	83
29. — ÎUBIRI DE FOC	85
30. — PRIVELIȘTI	87
31. — ȘI NOI CA DÎNSUL	91
32. — SINGURĂTATE	93
33. — DIN PUSTIÛ	95
34. — NU-Î LEAC	101
35. — SONET	102

POESII

36. — CINE-A MURIT	105
37. — CĂLINA	107
38. — SIE-ȘI	111
39. — RUINI ,	113
40. — ÎN BRAȚELE TALE	115
41. — IDEAL	117
42. — COPILA CODRILOR DE TEI	131

ERATĂ

◆◆◆◆

A să citi :

La pagina 16 strofa IV :

«Vă duceți...; duce-vă-ți cu bine

◆◆◆◆◆◆

La pagina 23, strofa III :

Flăcăi și cu fecioare: tiptil-tiptil s'adună

◆◆◆◆◆◆

La pagina 37, strofa I :

Noi tăinuți în liniștit

◆◆◆◆◆◆

La pagina 37, strofa II :

Să fring și tac sporind treptat
Singurătate.

La pagina 58 versul ultim :

De umbră și lumină, în codri, lumii albastre,
Ard gânduri, arde-o parte din sufletele noastre.

La pagina 68, versul ultim :

Nu ne-am mai uitat la soare :

CĂRȚI APĂRUTE ÎN EDITURA LIBRĂRIEI

CAROL MÜLLER

Roman I. N. — <i>Poesii</i>	
Souvenir de Bucarest. — <i>Un frumos album lucrat în culori, cu peste 20 vederi din Bucuresci</i>	2. —
Vlahuță A. — <i>Dan</i>	3. 50
„ <i>Curentul Eminescu</i>	1. —
Hajdeu B. P. — <i>Ion Vodă cel cumplit</i> , ediția II-a, ilustr.	3. —
Coppée F. — <i>Poveste Tristă</i> , Roman tradus de D. Stănescu	1. 50
Dobrogeanu-Gherea. — <i>Literatură și Știință</i> , vol. II	5. —
Michallesc St. C. — <i>Incerări critice asupra învățămîntului nostru primar</i> , studiu didactic și sociologic, ediția II-a	2. —
Praja I. V. (Inspector școlar). — <i>Cartea de Aritmetică</i> , pentru clasa II primară (cartonat)	75
„ <i>Povăștilor la Cartea de Aritmetică</i>	55
Bebel A. — <i>Femea în trecut, prezent și viitor.</i>	2. 50
Livescu I. Ioan. — <i>Angerii lui Rafael</i> , fantezie originală în versuri în 3 acte	2. —
Lohmeyer M. — <i>Un nou mijloc pentru a preda copiilor limba germană</i> , cu o pretață de D. Gr. Tocilescu, (cartonat)	2. —
Demetrescu A. — <i>Particularități ale limbei franceze</i> , Galicisme, Proverbe, Maxime, Barbarisme	2. —
Bacalbașa A. — <i>Artă pentru artă</i> , ediția III	1. —
Cionca I. — <i>Conducătorul copiilor la scriere și citire</i> , (cartonat)	1. 25

Sub presă :

MORȚUN, VLAHUȚĂ.

<i>Souvenir de Sinaia</i>	2. —
-------------------------------------	------

12

251/10790.757

25

4262-D

ANTICARIAT
Lei 25

Digitized by Google

